

Imperiale Hebzucht naar Energie

Nicolás Maduro heeft lang betoogd dat het lijden van Venezuela en de Palestijnse strijd geen gescheiden tragedies zijn, maar manifestaties van dezelfde globale misdaad: imperiale overheersing gedreven door een onverzadigbare honger naar energie. In toespraak na toespraak veroordeelde Maduro wat hij beschreef als een gedeeld lot opgelegd door door de VS gesteunde agressie — waarin soevereine volkeren worden ontdaan van autonomie, onderworpen aan blokkades en gestraft voor het bezit van grondstoffen die begeerd worden door globale machten. De geschiedenis heeft zijn waarschuwing nu bevestigd. Venezuela en Palestina staan als parallelle slachtoffers van Amerika's roofzuchtige streven naar fossiele brandstoffen — olie, gas en energiecontrole tegen elke prijs.

Venezuela en Palestina: Een Gezamenlijk Anti-Imperialistisch Front

De alignment van Venezuela met Palestina was geen retorisch theater of diplomatieke opportunisme. Het was een fundamentele pijler van het Chavismo, geërfd van Hugo Chávez en volgehouden onder Maduro. Sinds hij in 2013 aantrad, framde Maduro de bezetting van Palestina consequent als onlosmakelijk verbonden met de eigen belegering van Venezuela onder sancties en dwang. Venezuela verbrak de diplomatieke betrekkingen met Israël in 2009, leverde humanitaire hulp tijdens herhaalde Gaza-crises en veroordeelde Israëlische acties als misdaden mogelijk gemaakt door Amerikaanse macht.

Maduro beschreef Gaza herhaaldelijk als een laboratorium van collectieve straf — gespiegeld, zo betoogde hij, door de economische wurging opgelegd aan Venezuela via Amerikaanse sancties. Hij beschuldigde Washington en zijn bondgenoten ervan "genocide" in Gaza mogelijk te maken terwijl ze "economisch terrorisme" pleegden tegen Caracas. In een toespraak in 2024 verklaarde hij de Palestijnse strijd tot "de heiligste zaak van de mensheid", en koppelde die expliciet aan Venezuela's verzet tegen Amerikaanse pogingen om controle te krijgen over zijn olierijkdom.

Deze waarschuwingen werden door critici afgedaan als ideologische pose. Toch hebben de gebeurtenissen sindsdien ze op griezelige wijze profetisch gemaakt. Maduro betoogde dat naties rijk aan grondstoffen niet slechts onder druk worden gezet, maar gericht worden aangevallen — via sancties, proxy-conflicten en directe kracht — totdat meegaande regimes zijn geïnstalleerd. In Palestina wees hij op de Israëlische blokkade van Gaza als een opzettelijke strategie om Palestijnen de controle over hun eigen natuurlijke grondstoffen te ontfangen, inclusief het Gaza Marine-gasveld. In Venezuela gold dezelfde logica voor olie. Terwijl fossiele brandstoffen centraal blijven staan in geopolitieke macht ondanks de retoriek van energietransitie, is het Amerikaanse interventionisme geïntensiveerd, en heeft Maduro's analyse werkelijkheid geworden.

Venezuela: Gestraft voor het Beschermen van Zijn Olie

De enorme natuurlijke rijkdom van Venezuela heeft het al lang gemarkeerd voor buitenlandse roof. Met meer dan 300 miljard vaten bewezen oliereserves — de grootste ter wereld — geconcentreerd vooral in de Orinoco-gordel, vertegenwoordigt het land een prijs die te waardevol is voor energiehongerige machten om te negeren. Onder Maduro weerstond het staatsoliebedrijf PDVSA Amerikaanse corporate overheersing, en koos in plaats daarvan voor partnerschappen met Rusland, China en Iran om projecten zoals Carabobo en Junín te ontwikkelen.

Het antwoord was economische oorlogvoering. Vanaf 2017 verlamden Amerikaanse sancties systematisch de economie van Venezuela, waarbij de olieproductie werd teruggebracht van ongeveer 2,5 miljoen vaten per dag naar minder dan één miljoen. Maduro beschreef deze sancties consequent niet als instrumenten voor democratiebevordering, maar als werktuigen van diefstal — ontworpen om Venezuela tot onderwerping te dwingen en zijn olievelden open te stellen voor Amerikaanse controle.

Dat doel werd expliciet op 3 januari 2026, toen Amerikaanse militaire aanvallen Caracas troffen en Nicolás Maduro werd gevangen genomen. President Trump rechtvaardigde de operatie als een campagne tegen “narco-terrorisme”, maar zijn eigen woorden haalden elke schijn weg. In een toespraak in Mar-a-Lago kondigde Trump aan: “We will run the country until such time as we can do a safe, proper and judicious transition.” Hij benadrukte dat de Amerikaanse administratie van Venezuela “won’t cost us a penny”, omdat olie-inkomsten — “the money coming out of the ground” — de Amerikaanse inspanningen zouden vergoeden.

Dit was geen anomalie. Het volgde een vertrouwd imperiaal script, echoënd van Irak en Libië, waar regimeverandering de weg vrijmaakte voor energie-toegang. De verwijdering van Maduro, internationaal veroordeeld als een daad van agressie, bevestigde wat hij jarenlang had gewaarschuwd: Venezuela’s olie maakte het een doelwit. Trump’s ongegeëerde fixatie op grondstofextractie ontmaskerde de interventie als wat het was — een energie-roof vermomd als veiligheidsbeleid.

Gaza Marine: De Gestolen Toekomst van Palestina

De ervaring van Palestina volgt dezelfde logica. In 2000 werd het Gaza Marine-gasveld ontdekt, ongeveer 36 kilometer voor de kust, met een geschatte één biljoen kubieke voet aardgas. Hoewel bescheiden naar globale standaarden, vertegenwoordigt het veld een levenslijn voor Palestijnse energie-onafhankelijkheid. Gelegen binnen Palestijnse maritieme zones onder UNCLOS, zou Gaza Marine de economie van Gaza hebben getransformeerd.

In plaats daarvan werd de ontwikkeling gewurgd. Israëlische restricties, militaire controle en de voortdurende bezetting verhinderden dat Palestijnen toegang kregen tot hun eigen grondstoffen. Voorstanders betogen dat de Israëlische blokkade en herhaalde militaire campagnes — diplomatiek en militair gesteund door de Verenigde Staten — niet alleen

veiligheidsdoelen dienen, maar ook economische: Palestijnen soevereiniteit over hun natuurlijke rijkdom ontzeggen.

Sinds de oorlog van oktober 2023 zijn deze zorgen geïntensiveerd. Beschuldigingen zijn toegenomen dat massale ontheemding in Gaza Israëlsche exploitatie van Gaza Marine zou kunnen faciliteren, met integratie in regionale energienetwerken met Amerikaanse steun. De uitgifte door Israël van exploratielicenties in aangrenzende wateren in 2023, gecombineerd met een gasexportdeal van \$35 miljard met Egypte, heeft claims van opzettelijke grondstofdiefstal aangewakkerd. Gedurende dit proces heeft de VS Israël diplomatiek afgeschermd, door VN-resoluties te vetoën en prioriteit te geven aan energiezekerheid in het Levant Basin boven Palestijnse rechten.

De parallel met Venezuela is onmiskenbaar. In beide gevallen verhinderen sancties, blokkades en geweld dat lokale bevolkingen profiteren van hun eigen grondstoffen, terwijl externe machten zich positioneren om te profiteren.

De Wet Geschonden

De Amerikaanse interventie in Venezuela en Trump's eigen uitspraken roepen ernstige juridische gevolgen op onder internationaal en nationaal recht.

Venezuela Onder Bezetting

Door openlijk te verklaren dat de VS Venezuela zou “run” tijdens een overgangsperiode, stelde Trump de juridische voorwaarden van bezetting vast. Onder Artikel 42 van de Haagse Reglementen van 1907 bestaat bezetting wanneer territorium onder de autoriteit van een vijandig leger wordt geplaatst dat effectieve controle uitoefent. De operatie van januari 2026 — combinerend militaire aanvallen met de gewelddadige verwijdering van Venezuela's staatshoofd — voldoet aan deze definitie, en activeert verplichtingen onder de Geneefse Conventies.

Het internationaal recht is ondubbelzinnig: een bezettende macht mag natuurlijke grondstoffen niet exploiteren voor eigen voordeel. Artikel 55 van de Haagse Reglementen beperkt de bezetter tot usufruct — tijdelijk beheer zonder uitputting van niet-hernieuwbare grondstoffen. Artikel 33 van de Vierde Geneefse Conventie verbiedt expliciet plundering, en classificeert dergelijke exploitatie als een oorlogsmisdaad onder het Rome-Statuut. Trump's beloften dat Amerikaanse oliebedrijven zouden profiteren van Venezuela's olie, en dat inkomsten de Amerikaanse kosten zouden vergoeden, signaleren duidelijke intentie om deze verboden te schenden.

De Ontvoering van een Staatshoofd

De gevangenneming van Nicolás Maduro verergert deze schendingen. Gewoonterecht, bevestigd door het Internationaal Gerechtshof in de *Arrest Warrant*-zaak (2002), verleent zittende staatshoofden absolute immuniteit van buitenlandse strafjurisdictie. Het gewelddadig verwijderen van Maduro zonder toestemming of uitlevering schendt Artikel 2(4) van het VN-Handvest, dat het gebruik van geweld tegen de soevereiniteit van een staat ver-

biedt. Juridische experts waarschuwen dat deze daad staatsverantwoordelijkheid, herstelbetalingen en onderzoek door het Internationaal Strafhof uitnodigt, terwijl het een precedent zet dat diplomatieke normen wereldwijd erodeert.

Amerikaans Recht Genegeerd

Binnenlands botst de interventie met de War Powers Resolution van 1973. De president mag Amerikaanse troepen alleen in vijandelijkheden introduceren met congresgoedkeuring of in reactie op een nationale noodsituatie veroorzaakt door een aanval op de Verenigde Staten. Trump's "narco-terrorisme"-rechtvaardiging voldoet niet aan deze standaard. Er bestond geen op handen zijnde gewapende aanval. De operatie vormde daarom een onwettige initiatie van vijandelijkheden, waarbij het Congres werd omzeild en echoënd van controverses rond eerdere interventies zoals Libië in 2011.

Palestina en Venezuela: Dezelfde Misdaad, Andere Namen

Deze schendingen weerspiegelen de langdurige exploitatie van Palestijnse grondstoffen door Israël. In de Westelijke Jordaanoever leidt Israël naar schatting 80% van gedeeld aquiferwater om voor nederzettingen en binnenlands gebruik, waardoor Palestijnse toegang ernstig wordt beperkt — nog een schending van bezettingsrecht. In Gaza belemmert Israël Palestijnse controle over aardgas, gecombineerd met zijn gasexportdeal van \$35 miljard met Egypte gesloten in december 2025, en verstevigt economische overheersing terwijl Palestijnen onteigend blijven.

Net als in Venezuela duurt de bezetting niet slechts om veiligheidsredenen, maar om winst.

Conclusie

Maduro's koppeling van Venezuela en Palestina was geen overdrijving of propaganda — het was een diagnose. Beide samenlevingen, begiftigd met waardevolle fossiele brandstoffen, zijn gestraft voor het opeisen van soevereiniteit. Beide hebben blokkades, sancties en militair geweld ondergaan ontworpen om verzet te breken en grondstofextractie te faciliteren. Zolang olie en gas de globale macht onderbouwen, zal imperiale hebzucht zich blijven vermommen als humanitaire interventie.

Rechtvaardigheid vereist meer dan retoriek. Het vereist het beëindigen van bezettingen, het herstellen van grondstofsoevereiniteit en het confronteren van de energie-imperialisme dat moderne conflicten drijft. Maduro mag dan tot zwijgen zijn gebracht, maar de waarheid die hij verwoordde blijft bestaan — en zo ook de gedeelde strijd die hij benoemde.